

[Thestrup.]

ser vedrørende forskningen. Her kom jeg med en almindelig betragtning om, at vi er tilbøjelige til at mene, at blot vi ansætter nogle folk på et eller andet område, er sagen i orden, og så nævnte jeg som eksempel, at man ikke måtte tro, at blot vi ansatte et par videnskabsmænd på et område og gav dem en del medhjælpere, var forskningen på det område i orden. Det er den ikke. Det er ikke altid et bestemt antal folk, det drejer sig om. Vanskeligheden for os i finansudvalget ved at bedømme, hvor vi skal sætte ind på forskningen, og hvor meget vi skal sætte ind på forskningen, er vel netop, at det er ikke muligt for os, eller det er i hvert fald meget svært for os, at finde dem, der kan foretage den rette udvælgelse både af emner og af personer til forskning, og derefter også at bedømme, hvor langt vor økonomiske situation tillader os at følge dem.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg vil gerne have lejlighed til at knytte nogle bemærkninger til en hel række af de ting, der har været nævnt.

Jeg kan kun sige, at selv om dette forsøg på at give finanslovdebatten en ny karakter måske ikke helt igennem kommer til at vise, hvordan det fremtidig skal ske, så kan alle vi, der interesserer os for uddannelsen, og det gælder, formoder jeg, alle i denne sal, også være interesseret i, at der kommer en samlet debat som den, vi har fået i dag.

Der tales jo i øjeblikket meget om igenem en egentlig uddannelseskampagne at skabe endnu større forståelse, end der allerede er i befolkningen, for nødvendigheden af uddannelse, og man tør nok sige, at de indlæg, vi har hørt i dag, har været et udmærket oplæg til en sådan uddannelseskampagne, og det kan jeg kun være taknemlig for. Man kan nok sige, at nogle af deltagerne ligesom synes at have glemt, at denne kampagne finder sted som led i en finanslovdebat. Det, jeg forsøgte i går, ikke med en masse tal og ikke, som det ærede medlem hr. Poul Hartling sagde, ved en gennemgang af § 20 — det ville jeg også mene var forkert, idet vi jo alle er i stand til at læse den selv — var at vise, hvorfor udgifterne måtte stige, og hvorfor jeg ikke mente, at udgifterne for så vidt var store nok,

men at vi altså havde taget det med, som vi mente der var en rimelig chance for at komme fornuftigt igennem med. Begrundelsen herfor var, at vi heldigvis ikke meget under den valgkamp, der lige er overstået, heller ikke meget i denne debat, men dog alligevel i forbindelse med finanslovsforslaget har hørt røster om, hvor urimeligt det var, og hvor urealistisk det var, og hvor uforståeligt det var, at udgifterne fik lov til at svulme på den måde.

Det var baggrunden for dette, jeg forsøgte at pege på i mit oplæg i går, og det mener jeg måtte være formålet, og så havde jeg egentlig troet — og her tænker jeg navnlig på det ærede medlem hr. Poul Hartling, der var lidt streng; det er jo også svært, når man deler dagen mellem seminarierne og folketinget, at lægge om sådan lige på midten med hensyn til formen — at det, man skulle vente, var, at det ærede medlem kom med alternativet til regeringens forslag om, hvad vi skal anvende til uddannelsen, og at det, vi måske derefter skulle vente, var forslag til besparelser, ikke i og for sig for at spare, for det ville der næppe være mulighed for, men forslag, så vi kunne løse nogle af de opgaver, som vi har skønnet måtte ligge i denne omgang. Det er formodentlig dér, der kan komme nogle divergenser frem, en anden prioritering af uddannelsesopgaverne end den, vi havde lagt op til. Det havde jeg egentlig håbet lidt på og ventet lidt på til i går, men i den henseende må jeg sige jeg er skuffet, for i den henseende har bidragene været så få, at de kan regnes efter det let huskelige tal nul; men det tager jeg som udtryk for, at regeringsoplægget slet ikke er noget dårligt oplæg som grundlag for uddannelsesdiskussionen i den kommende tid, og det kan jeg da kun være taknemlig for.

Det ærede medlem hr. Poul Hartling var utilfreds med, at det, statsministeren tidligere havde bebudet om, at det enkelte ministeriums planer for investering skulle komme frem ved denne lejlighed, ikke var sket; men jeg vil gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at statsministeren jo også har bebudet noget, som dog vist fra ethvert sagligt synspunkt må være rigtigere og bedre, nemlig at der — ret tidligt, har jeg forstået — i det nye år vil komme en rede-